

הזקנה ובלייעל

מתוך "סיפורי פיות מאנגליה"
פ. א. סטיל 1918

הייתה פעם אישה בעלת אופי נוח ושמח, למרות שלא היו לה סיבות רבות לכך כי הייתה זקנה, עניה ובודדה. היא חיה בבקתה קטנה, התפרנסה משליחויות של הכפריים וקיבלה כאן או שם דבר מה לאכול תמורת השרות שלה. בכל זאת הייתה תמיד עליזה ובמצב רוח טוב, כאילו לא חסר לה דבר בעולם.

ערב אחד, כשהלכה מלאה חיוכים כמו תמיד ראתה סיר שחור גדול בתעלה ליד הדרך. "וי!" קראה "זה משהו מתאים לי. אילו רק היה לי לשים דבר מה בתוכו! אבל אין לי! מי יכול היה להשאיר דבר כזה בתעלה?" והיא הביטה סביב כי חשבה שבעל הסיר יכול היה להיות קרוב, אך לא ראתה איש.

"אולי יש בו חור ולכן זרקו אותו כאן" המשיכה לדבר אל עצמה "אבל לפחות אוכל לשים בו פרח ולהעמיד על אדן החלון. אז אקח אותו." היא הרימה את המכסה והסתכלה פנימה.

"לא יאומן!" קראה משתוממת "הרי הוא מלא זהב. הנה מזל שלי!"

ואכן, הסיר היה מלא מטבעות זהב. היא בהתחלה עמדה בלי לנוע ולא הייתה בטוחה האם היא עומדת על רגליה או על ראשה. ואז אמרה "אבל אני עשירה! אני מרגישה עשירה נורא."

כך היא אמרה מספר פעמים ואחר כך התחילה לחשוב איך להביא את האוצר הביתה. הסיר היה כבד מדי כדי שתוכל לסחוב אותו בידיים והיא לא מצאה דרך אחרת אלא לקשור אותו בקצה הצעיף שלה ולגרור אותו אחריה כמו עגלה.

"עוד מעט יחשיך" דיברה אל עצמה כשהלכה כך עם הסיר הנסחף אחריה "וטוב שכך! השכנים לא יראו מה אני מביא הביתה, יהיה לי זמן בלילה

לחשוב מה לעשות עם זה. אולי אקנה לי בית יפה, אשב ליד האחו עם כוס תה ולא אעשה כל עבודה, ממש כמו המלכה. ואולי אטמין אותו בגן ורק קצת מהזהב אחזיק בכוס מעל האח. ואולי... וי! וי! אני מרגישה כל כך חשובה שאינני יודעת בעצמה..."

בינתיים היא התעייפה מגרירת הסיר הכבד, עצרה לרגע והסתכלה על האוצר שלה. ווי! זה לא היה סיר מטבעות זהב אלא רק גוש כסף. היא הסתכלה, שפשפה את עיניה והסתכלה שוב.

"לא להאמין!" אמרה בסוף "ואני חשבתי שהוא מלא זהב! כנראה חלמתי. אבל איזה מזל! פחות צרות עם כסף. קל יותר לחשוב מה לעשות אתו וגם קשה יותר לגנוב גוש כזה. אילו היה זה הזהב הייתי כל הזמן רק דואגת וגוש הכסף..."

והיא המשיכה ללכת ולתכנן מה היא תעשה, והרגישה עשירה כמו עשירה, עד שהתעייפה שוב

ועצרה להסתכל האם האוצר שלה בטוח עדיין. אבל אז ראתה שזה רק גוש גדול של ברזל. "באמת!" קראה "ואני חשבתי שזה כסף. אולי חלמתי. אבל זה ממש מזל. אוכל למכור אותו ולקבל מטבעות של אגורה ועם מטבעות כאלה הרבה יותר נוח מאשר עם זהב או כסף. הרי לא הייתי יכולה לישון מפחד שישדדו אותי. והאגורות הן עוברות לסוחר ואני אמכור זאת תמורת הרבה אגורות ואהיה עשירה, ממש עשירה!"

והיא המשיכה ללכת ולעשות תוכניות מה לעשות עם המטבעות שתקבל עבור הברזל. ושוב עצרה בדרך כדי לראות עם האוצר שלה בטוח עדיין. והפעם ראתה שזו רק אבן גדולה.

"תחשבו רק" אמרה מלאה חיוך "ואני חשבתי שזה ברזל. בוודאי חלמתי בהקיץ. אבל זה מזל גדול כי הייתי זקוקה לאבן שתחזיק את הפשפש המטלטל של הגינה. זה באמת עדיף! טוב שמזל משחק לאדם!"

עכשיו היא החישה את צעדיה כדי לראות איך האבן תחזיק את הפשפש שלה. היא ירדה מגבעה עד שהגיעה אל הבית שלה, פתחה את הפשפש ואז רצתה לנתק את המשא שלה מהצעפיף ואז..

"וי!" מה שנראה כמו אבן נתן פתאום קפיצה, צרח ושרק ותוך רגע נעשה גדול כמו ערמת שחת. אז הוציא ארבע רגליים דקות, הצמיח שתי אוזניים ארוכות וזנב גדול וארוך ורץ תוך יללות, זעקות וצחוק כמו ילד שובב ופרוע.

האישה הסתכלה אחריו עד שנעלם מעיניה ואז פרצה אף היא בצחוק רם.

"באמת" היא צחקה "איזה מזל יש לי! ממש בעלת מזל הגדולה ביותר שבסביבה. תחשבו רק שראיתי את בלייעל בעצמו ונהגתי בו בחופשיות כזו! לא יאומן! זה ממש.. אין מה להגיד.. עצום!" והיא נכנסה לביתה ובילתה את הערב תוך צחוק והנאה מהמזל הטוב שלה.